

Woensdag 22 mei 1918 – ochtendeditie

Havre, 21 mei. De auto, die de minister van financiën, van der Vijvere, naar Havre bracht, is omgekanteld. De minister werd aan het been gewond en wordt in een hospitaal achter het front verpleegd. Zijn toestand baart niet de minste ongerustheid.

Te Sittard zijn op de beide pinksterdagen vijf ontvluchte Russen, drie Belgen en drie Fransen aangekomen, onder wie een officier.

Woensdag 22 mei 1918 – avondeditie

De Brusselse beurs.

Naar de Frankfurter Zeitung uit Brussel verneemt, is het plan betreffende de ultieme liquidatie van 1914, blijkens een mededeling van het garantiesyndicaat, geheel uitgewerkt. Een regeling is getroffen inzake de ontbrekende stukken ingevolge internationale transacties, terwijl beursfirma's faciliteiten kunnen krijgen in de vorm van voorschotten tegen waarborgen. Het plan is gericht op een voorlopige liquidatie en laat de rechten en plichten uit lopende posities ontstaan, onaangetast, tot aan de algehele aflossing, die na de opening van de officiële beurs, of op zijn laatst zes maanden na het sluiten van de vrede, zal plaats vinden.

Naar de correspondent van het blad nog mededeelt hebben informaties, ingewonnen bij belanghebbende kringen, hem overtuigd, dat het ten uitvoer brengen van het bedoelde plan niet op moeilijkheden zal stuiten.

In het gebied van de Kimmel heeft de levendige vuurwerkzaamheid voortgeduurd. Ten noorden van het dorp Kimmel en ten zuiden van Loker mislukten 's avonds krachtige partiële aanvallen van de vijand.

De oorlogstoestand.

Op de tweede pinksterdag hebben Franse troepen ten noordwesten van de Kimmelberg een aanval gedaan. Tot de verovering van de Kimmelberg, hetgeen als een aanzienlijk plaatselijk succes had kunnen gelden, heeft deze aanval niet geleid, en de Duitsers stellen dit met voldoening vast. Deze voldoening is, naar de Britse lezing van het geval (al vechten hier Fransen, hun operaties worden, gelijk men weet, alleen in het Engelse bericht vermeld) misplaatst. De Fransen willen namelijk de Kimmelberg in het geheel niet hebben, de kleine verbetering van hun linie, die ze wisten teweeg te brengen, dat was juist hun oogmerk en niet meer. Ze hebben dus hun doel volkomen bereikt. Laat dit waar zijn, en laat er dus voor de geallieerden reden voor voldoening zijn, deze is er dan toch ook voor de Duitsers. De Duitsers hebben alle reden tot tevredenheid, dat de oogmerken der geallieerden zo bescheiden zijn, en dat ze zo bescheiden blijven, dat hun tegenstanders, ongerekend dan zulke kleine tactische gevechten en geschutvuur, nog steeds passief blijven, hoe lang zij zelf de tijd van voorbereiding ook nemen.

Volgens Havas zal deze week niet beëindigd worden, zonder dat de Duitsers zich in beweging hebben gezet. We zullen zien.

Reuter's correspondent bij het Britse leger in Frankrijk maakt nog melding van een kleine aanval van Britse troepen, in de avond van 20 mei, over een front van ongeveer 600 yards tussen een punt noordoostelijk van Merville en het bos van La Motte, dat de noordelijke rand van het Nieppe-bos vormt. Alle doelen werden bereikt en ongeveer 30 gevangenen werden gemaakt.

De Fransen hebben meer noordelijk een aanval gedaan en wonnen enig terrein, waarbij ze het bosje van Bruloze (bij de Kimmel) zuiverden. Ze drongen door het gehucht van Bruloze en wonnen 300 m terrein. Ze brachten hun linie noordoostelijk van Pompier ongeveer een kwart mijl vooruit, evenals ten zuidoosten van deze plaats. Ten oosten van heuvel 44, die de Fransen de vorige week bij een tegenaanval hadden heroverd, kwamen ze over enige afstand vooruit. Meer dan 500 ongewonde gevangenen bleven in hun handen. Het is een tactisch succes, daar het elke poging tot een frontaanval op de Rodeberg en de Scherpenberg op doeltreffende wijze belemmert.

In het aprilnummer van Der Belfried publiceert dr. P. Dirr, lid van de Beierse kamer en thans een van de leiders van de politieke afdeling in België, weer een paar documenten uit de Brusselse archieven, die ook voor Nederland enig belang hebben.

Het eerste dateert van 1906 en is een antwoord van de toenmalige Belgische minister van buitenlandse zaken, baron de Favereau, op de vraag van zijn collega van oorlog, generaal Cousebant d'Alkemade, of een concentratie van Duitse troepen tussen Aken en Kaldenkirchen ook reeds vóór de eigenlijke schending van het Nederlands of Belgisch grondgebied, een samenwerking van Nederlandse en Belgische troepen zou rechtvaardigen en of zulke samenwerking niet in strijd zou zijn met de Belgische neutraliteit.

Met een beroep op de auteurs over volkerenrecht, komt baron de Favereau tot het besluit dat in het gegeven geval een samenwerking tot het treffen van verdedigingsmaatregelen stellig geoorloofd zou zijn. Het tweede document is gedateerd 27 december 1910 en heeft betrekking op de Schelde-versterking te Vlissingen. Het is een rapport van de majoor bij de generale staf, W. Marsily, aan het ministerie van oorlog.

De voorgenomen versterkingen zijn volgens Marsily een schending van het volkerenrecht door de Nederlandse regering, die niet bevoegd is de doortocht langs de Schelde te weigeren aan troepen die in België zouden willen komen, ter uitvoering der bepalingen van het verdrag, dat door Nederland zelf ook ondertekend is. Het plan zou overigens slechts een gevolg zijn van "een overeenkomst tussen Nederland en Duitsland". Dit laatste land zou beloofd hebben Nederland met rust te laten wanneer van zijn kant de verdediging der neutraliteit van de Schelde desnoods met geweld, voor een bindende verplichting van zijn neutraliteit zou willen aanzien". Marsily eindigde zijn rapport met het voorstel dat de Belgische regering in Den Haag formeel zou protesteren.

Daar is men toen echter op buitenlandse zaken niet ingetreden en in de marge van het rapport werd zelfs door de algemene bestuurder van het ministerie van oorlog aangetekend, dat Engelse hulptroepen ook wel langs de havens der Vlaamse kust naar het buitenland konden gevoerd worden en dat het overigens aan een belegeraar van Antwerpen toch niet moeilijk zou vallen het opvaren van hem vijandelijke strijdkrachten langs de Schelde geheel onmogelijk te maken.

Het "Wet- en verordeningsblad voor Vlaanderen", bevat een beschikking van de Duitse gouverneur-generaal in België, houdend de samenstelling van de Vlaamse Mijnraad.

Worden benoemd: tot voorzitter: dr. E. ver Hees, algemeen secretaris van het Vlaams ministerie van nijverheid en handel;

Tot raadsheren: dr. Albert van Steenberghe en dr. Joris Meysmans;

Tot ereraadsleden: Frans van Autryve, rustend ministeriebestuurder; dr. Paul Bellefroid; dr. A Henderickx, volksvertegenwoordiger; prof. dr. Alfons van Roy.

In een artikel in het Vlaamse nieuws (Antwerpen) van 9 mei staat o. m. te lezen: "De oplossing van het Vlaamse vraagstuk is de oplossing op internationaal gebied van het Belgisch probleem, en op een ogenblik, dat de wapens beslissen, moeten de Vlamingen, die het roer in handen namen, eensgezind kunnen verklaren: we willen niet geannexeerd worden, en wat de politiek der activistische partijen aangaat, vloeit daaruit voort: we zullen geen toestanden in het leven roepen die tot annexatie bij een grote mogendheid moeten leiden."